

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

GADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

GONZALO SERRACLARA.

INSANSABLE la mort, arranca cada dia una branca, un brancalló, una fulla del arbre de la vida. La pèrdua de las fullas no 's divideix; la falta de una branca es més notada y més sentida. Serraclara era una branca robusta de la democracia catalana, una de las figuras més grans que vá manifestarse en la nostra terra ab la gloriosa revolució de Setembre, y si al talent que tenia y á l' honradés que l' acreditava hagués reunit una salut més vigorosa y aquella persistencia que demana y exigeix la Huyta política de tots los días; si certas tramas no li haguessen inspirat justa

repugnancia; si hagués volgut ser polítich avants que tot y sobre tot, hauria brillat, no hi ha dupte, en primera línea entre las principals figuras de la democracia espanyola. Facultatés tenia més que suficients per arribarhi. Un enteniment clar, una eloqüencia fácil, sobria, insinuant, convincent, més amiga de la argumentació sólida que de la pomposa imatge... Sabia veure las qüestions ab mirada superior y desentranarlas ab escrupulós analisis, sense que la fatiga 'l dominés á n'ell, ni al públich que 's delectava davant de aquella dicció precisa, aquella lógica contundent, y aquella elegancia senzilla com la veritat y honrada com las bonas ideas de qu' era apóstol convensut. De l' escola d' Estanislao Figueras, á qui se semblava per més de un concepte, pot considerarse'l com un dels més ilustres representants de l' oratoria cata-

lana, oratoria correcta, precisa, clara, analítica, pràctica, que brilla tranquila com la llum de un faro, sempre més útil que la del llamp que fascina y enlluerna.

Gonzalo Serraclara nascut á Barcelona 'l dia 30 de abril de 1841, revelá desde sa infancia sas grans disposicions per l' estudi. Cursá en l' Institut provincial la segona ensenyansa y en l' Universitat la carrera de Dret, alcansant en totas las assignaturas y graus la calificació de sobressalient, y obtenint ademés lo premi en quantas oposicions havia pres part.

Ja llavors se revelavan ab l' home de inteligencia las conviccions democráticas. En las academias que celebravan alguns catedráticos per exercitar á sos deixebles, may recatá sas opinions avansadas. Un dia un catedrático tractá de afrontar-lo davant de sos condeixebles, y després arrepenit lo crida per donarli una satisfacció, recordant las paraulas de Sant Agustí: *In necessariis unitas; in dubiis libertas.*

Y com deixés la frase per acabar, afegí Serraclara: *et in omnibus charitas*, recordantli aixís quant abusiu era faltar al respecte que 's deu á las opinions ajenas.

Serraclara terminá la carrera á l' any 63 quan contava tant sols 22 anys d' edat. llicenciantse á la vegada en Dret civil y canónich y en Dret administratiu. Desde llavors fins á l' any 68 sustituhí cátedras de l' Universitat, exercí sa professió despuntant desde 'l primer moment per sas grans qualitats, prengué part activa en los treballs académichs de una societat titulada *El Estímulo*; ilustrá la premsa ab alguns escrits notables entre 'ls quals recordém un treball sobre la pena de mort que veje la llum en las columnas de *La Barretina*, y treballá en sa esfera per l' adveniment de la revolució de Setembre.

Vingué aquesta y ocupá prompte 'l primer lloch entre la pléyade de propagandistas que anavan pel món sembrant las llavors de la idea republicana. Entusiasta com ningú, sabia enfrenar la paraula y exposar las ideas de una manera tant clara y gráfica que atreya y cautivava. Sos discursos tenian l' entusiasme dels partidaris de la democracia, captantse 'l respecte de sos enemichs més sistemáticos.—«La propaganda de 'n Serraclara, no 'ns fá por», deyan las classes conservadoras.

Y era perque en sas predicacions hi havia un fondo de sentit comú, un tresor de lealtat y una eloqüencia adequada com cap més als sentiments y á la manera de ser del nostre poble.

Barcelona s' apressurá á enviarlo á las Constituyents y en la següent legislatura confirmá son nomenament. A Madrid s' atregué grans simpatias; alguns discursos que pronuciá li valgueren fama de orador notable, y tothom veyá en ell una esperansa de la patria.

La sublevació de Setembre de 1869 li costá un gran disgust... tal vegada fou la que li feu posar los primers cabells blancs.

Havent anat á las Caputxinas ab anuencia de la autoritat junt ab altres companys, per aquietar los ánimos y evitar una catástrofe, se rompé 'l foc avants de l' hora convinguda, y després de arrostrar grans perills, fou pres á través de las balas y conduhit entre bayonetas al govern militar y desde allí á un calabosso de Montjuich. Res li valgué: ni sa pacífica missió, ni la investidura de diputat que 'l feya inviolable; aquellas autoritats lo tractaren de la manera més brutal.

Desde llavors y després de algunas ingratituds de sos correligionaris, semblá renunciar á la brillant carrera

que li prometia la política, per consagrar-se a l'exercici de la abogacia.

No abdica un sol moment de sas ideas: abandoná si 'ls primers llochs que hauria pogut ocupar sempre que hagués volgut, per confondre entre las filas de sos correligionaris.

En tots los actes públics realitzats pel partit republicà no faltá mai ni son vot ni son consell ni son concurs. Era un jefe que havia sentat plassa de soldat ras, exemple que no té paregut en un país ahont tants soldats rasos volen passar per jefes. Los encants de la familia tenian per ell més atractius que la brillantor de las distincions polítiques. Fiant sa subsistencia en l'exercici de la carrera, prompte s'obri camí: lo colegi de advocats lo nombrá distintas voltas secretari de la Junta de govern; l'Academia de Jurisprudencia y Legislació l'contá entre sos individus més distingits; sigué advocat honorari de la Casa provincial de Caritat, consultor del Ajuntament y de la Diputació de Barcelona, del Banc vitalic de Catalunya y dels Ferro-carrils de Barcelona a Tarragona y Fransa y assessor únic y en propietat dels Directes de Madrid a Zaragoza y Barcelona.

Sos lluminosos informes atreyan l'atenció de las Salas de Justicia que no 's cansavan d' escoltarlo. Gosava en l'Audiencia un nom respectat y en lo bufet de un credit que anava creixent de dia en dia.

Aixís y tot fou sempre advocat gratuít de causas polítiques. Qualsevol correligionari trobava en ell protecció y amparo. Nosaltres li devém dos ó tres defenses, en que si no pogué triunfar de las iras conservadoras desencadenadas contra la premsa, triunfá sempre moralment, convertint cada un dels informes en un acte polític, com aixís ho posá de relleu l'atenció y l'aplauso del públic numerós reunit per escoltarlo.

En lo Congrés de Jurisconsults defensá las institucions de Catalunya; a l'any 1877 fou mantenedor dels Jochs Florals y dos anys després president del Consistori pronunciant al efecte, un notable discurs. Mes tart ingressá com a tal president en l'Academia de la llengua catalana.

Desde 1879 estava malalt. Una afecció pulmonar li amenassá ja llavors l'existencia. Passá llarchs períodes en que 'ls que l'estimavan no sols per son talent, sino per sas qualitats personals, que eran inmillorables, temian perdre'l.

A copia de cuidados logrâ millorar. A veure'l se l'hauria cregut salvat... Pero ell no 's feya ilusions; y ab calma y sanch freda pressentia y profetisava la seva mort. L'ha esperada tranquilament y sense pertubar-se. L'últim atach que li sobrevingué diumenje al demati dura pocas horas. Morí com havia viscut, professant sas ideas de sempre puig demaná que se 'l enterrés civilment, per no alentar las tendencias ultramontanas qu'ell odiava de tot cor.

Al enterro—á pesar de que molts ignoravan sa sobtada mort per no sortir la majoria dels periódichs locals al demati—hi assistí un concurs numerós, compost de todas las classes socials y en ell s'hi veié digna representació de todas las fraccions democráticas. Tothom lamentava que s'hagués extingit una inteligencia tant poderosa á la jovensana edat de 44 anys, quan tal vegada nous fets polítichs—un cop tenia ja assegurat son porvenir ab sa carrera professional—l'haurian obligat a reanudar la vida pública, coloccantlo al davant de la democracia catalana, que aquest era 'l lloch de 'n Serraclara.

No tots los periódichs—ho confessém ab dolor—han donat á la pèrdua de aquest home eminent la importancia deguda. Nosaltres qu'hem passat la vida junts, que haviam tingut ocasió de intimar ab ell, podem dir sense que la passió 'ns cegui, que ab Gonzalo Serraclara ha perdut la democracia un atleta, lo dret de Catalunya un defensor poderós y 'l foro catalá un de sos més illustres representants.

P. K.

L'arcalde de Madrid s'ha posat al costat de la minoria del Ajuntament en contra de 'n Cos Gayon.

Ha dimittit l'Ajuntament de Reus; y 'l de Girona, y 'l de Huesca, y 'l de Tudela, y 'l de Calahorra y 'l d'altres vint poblacions d'Espanya, tots pel mateix motiu, tots per la impossibilitat en que 's troban de cumplir la ley de 'n Cos Gayon sobre l'arrendament dels consums.

Anant seguint aixís, aviat no hi haurá un ajuntament a Espanya.

No pot negarse que 'ls conservadors son molt cayos; los paguem cars, es cert; pero 'ns serveixen admirablement.

Motins com lo de Lleyda, bullangas com la de Huesca ahont un burot va permétre's lo luxu de tirar patas enlayre á un pobre pagés; dimissions d'ajuntaments y la noticia que dona 'l telegrafo de que 'ls ajuntaments que dimiteixin serán encausats. Vaja, Sr. Ruiz Zorrilla què més vol?

No li donarán tot fet perque 'ls conservadors son incapassos de fer res; pero confessi que li donarán tot pastat y á punt de ficarho al forn.

Aquellas asquerosas immoralitats de Londres reveladas per un periódich, en las quals hi están involucrats alguns membres de la noblesa y principalment lo príncep de Gales, han quedat plenament confirmadas, després de l'examen de un tribunal de honor del qual forman part l'arquebisb de Cantorbery, un advocat del consell de la reina y altrás personas respetables.

Escollin: ¿que no podríam fer un tractat ab Inglaterra? No un tractat comercial, un tractat de importació de llibertat periodística?

¡Ay quinas cosas diriam, si 'ns deixavan parlar!

Lo ministre de la Governació s'empenya en suprimir tots los lassaretos d'Espanya.

A Sevilla va enviari 'l célebre Lucientes y ab una mica més lo fumigan y ab un altra miqueta més l'escaibetxan; de manera que va haver de tocar pirandó de depressa, de depressa.

Després van crusarse molts telégramas.

Y va resultar lo següent:

Lo ministre als sevillans: «Suprimase inmediatamente el Lazareto».

Los sevillans al ministre: «Queda suprimido el Lazareto, habiéndose establecido en su lugar un local de observación».

Resultat: qu' es lo mateix lassareto ab diferent nom. No pot queixarse en Villaverde, li donan molt bonas paraulas.

Pero ab bonas paraulas l'enganyan.

Un párrafo de un preámbul de 'n Cos Gayon posat á una Real ordre sobre la célebre y enmaranyada qüestió de consums:

«Las solicitudes dirigidas á aquest ministre per alguns ajuntaments posant de manifest dificultats ó demanant dispensas del cumpliment de la ley del 16 de juny últim sobre l'impost de consums bastarian pera demostrar la conveniencia y justicia de la reforma decretada, si no hagués sigut ja de cop inqüestionable.»

Es á dir las queixas y 'ls gemechs dels pobres ajuntaments demostren la necessitat de donarlos l'últim cop de tornillo.

¡Bè, Sr. Cos! No 's dirá de vosté que no estima als ajuntaments d'Espanya, quan fins los honra fentshi del seu apellido.

A Borja (Aragó) obligan á fer una quarentena de vint dias á tots los passatjers que hi arriban.

Y que dongan gracias á Deu de que en lloch de vint no siga de quaranta.

Perque aragonesament considerat vint dias no es una quarentena sino mitja.

L'arcalde de Cambrils nega l'entrada al poble dels recaudadors de contribucions, alegant que com sempre corren de la Seca á la Meca, podrian dur lo germen del cólera.

¿No veuen? Aixó ja es més enrahonat. Perque en aquest temps s'han de prevenir todas las diarreas, inclusas las de butxaca.

A Cartagena ván acordonarse, y 'l cólera no obstant s'ha ficat dintre, produhint grans estragos.

Que prenguin exemple 'ls pobles egoistas, que 's figuren que ab lo bárbaro sistema dels cordons poden viure tranquils.

Desenganyarse, las cosas de 'n Romero Robledo no poden produhir més que disgustos.

Noticias de la Granja:

«Aquí á tots los que volen entrar se 'ls subjecta á duas horas de fumigació.»

Lo fill del marquès de pAculco está ferit gravement á conseqüència de haverlo tirat de la sella un caball desbocat.

Ha ocorregut un xoque entre 'l cotxe que guiava la reina y un altre que anava desbocat, havent sortit ilesa la familia real.

¿Veritat que tot aixó es molt curiós?

L'arcalde de Ricote (Murcia) 's veu qu' es un home molt desembrassat.

¿Se mor' un dels seus admini-trats?

Donchs, res: l'unta ab petróleo, hi cala foch y 'n fa cendra.

Bon tipo per quan torni á establirse l'inquisició.

Fa ja algunas semanas que no rebém cap número del *Motin* de Madrid.

Pero y qué hem de rebre, si 'l govern, á qui la paraula *motin* lo treu de quici s'ha proposat treurel del mapa!

Aixís, número publicat, número denunciat.

Pero aixó ha arribat al extrém. Lo director del *Motin* va omplir l'últim número copiant la *Doctrina*

cristiana, y 'l fiscal, seguint la costum, ha sequestrat lo número.

De lo que resulta qu' en temps de 'n Cánovas y en Pidal ha sigut denunciada ¡la doctrina cristiana!

Un periódich que tinch á la vista publica las següents noticias:

«A Betelú s'han presentat alguns cassos de cólera.»

«Lo rey no farà per are son viatge á Betelú.»

Estimo 'l número hù.

En temps tant estrafalaris, si algú vol més comentaris que se 'n vaja á Betelú.

¿Qué passa á Sant Feliu de Guixols? ¿Com es que l'arcalde s'ha permés desairar á la societat *Centro re-creativu* no permetentli montar l'emalat en lo mateix siti que havia ocupat l'any anterior, y privantli aixís de pendre part en los festeigs de la festa major, celebrant lo certamen poetich que tenia anunciat?

¿Será que aquell arcalde ha volgut posarse al nivell dels temps conservadors?

¿Será que haurá cregut que certas manifestacions cultas com un certamen literari están á mas-a altura en una vila de la cual ell empunya la vara d'arcalde?

En aquest cas que 'l premihin donantli duas varas en lloch d'una. Las duas varas de un carro.

L'epidemia colérica s'extén per tot arreu: la major part de las provincias espanyolas están invadidas.

¿Y de quina canitat disposa 'l govern per fer cara á tant graves circumstancias?

Horrorisínse. Després de mirar tots los reconets y de butxaquejar y apilotar tots los xavos, se troba ab que ha pogut reunir la suma de 25,000 pessetas. Una mica menos de lo que van gastar en Cánovas y en Romero per anar á Murcia.

Hora fora ja de que publiqués una allocució, que comensés aixís:

«Españoles: la hora ha llegado de morir como electores.»

CARTAS DE FORA.—Ha mort á Molins de Rey l'antich y conegut demócrata Anton Aujé y Vellbe que tants grans serveys havia prestat á la causa republicana, consagrantli una vida de lealtat, honradés y conseqüencia. Per tot lo Llobregat ha sigut sentida la mort de aquest bon patrió. Lo rector de aquella vila no va permétre que un dels amichs que acompanyava al difunt fés, com se acostuma, un petit discurs al cementiri. Valdria més que 'l tal rector tingués aquell local més asseut y que no sufrís distraccions com la que va tenir fa poch, reclamant als vehins de la carretera l'impost de la festa de Sant Jaume celebrada l'any passat, sent aixís que la tenian ja pagada y satisfeta. Ab motiu de aixó, aquest any los citats vehins han prescindit de la iglesia destinant als pobres lo que haurian hagut de donar per engreixar al rector.

No 's trenquin lo cap buscant remeys contra 'l cólera: lo rector de l'Espolla va tenir la barra de predicar desde la trona que 'l cólera es un càstich de Deu y ell sols lo pot treure. Y com que 'ls càstichs de Deu s'han de rebre ab resignació, quan un agafa 'l cólera no s'ha de fer res, ni cridar al metje, ni demanar ajuda, ni donarne á ningú, no es veritat senyor rector de l'Espolla? ¿No véu com las ideas de vostés conduheixen al salvatjisme?

A Vich s'han celebrat uns funerals per en Necedal: los carlins s'hi han gastat á la ratlla de 500 duros, que representa una gran cantitat en aquella terra ahont las festas d'iglesia van barato. Lo més bonich es que s'ha prescindit de alguns músichs perque no son prou de la lliga y que per cantá al coro van buscarsé als capellans que més van distingirse en la última guerra... y aixó que corrian de dir en lloch de *Kirieleison*... ¡Batallón! ¡firmes!

Gran alegria ha causat á la majoria dels pacífichs habitants de Arenys de Munt la separació del capella Xicoy, conegut vulgarment per *Mosca Vironera*. L'haver perdut lo fil alguna vegada que tractava de predicar y l'haver insultat públicament á ciutadans pacífichs que no havian comés altre delicté que llegir LA CAMPANA, son motius de la alegria dels vehins que ja no podian suportarlo. Are ha anat á caure á Pineda. Si la Mosca Vironera no 's corretjeix y escarmenta, ja estarán divertits los de Pineda.

LA JEFATURA.

Cabistivo y pensibajo,

fumant un puro d'estanch

y ab aquell ayre de bobo

que Nostre Senyor li ha dat,

l'ilustre don Carlos séptim

escolta al seu ajudant,

que á la qüenta 'l posa al tanto

de las noticias que hi ha.

—Si senyor,—diu lo doméstich,—

las cartas que han arribat

totas donan á comprendre,

d'un modo un xich mas-a clar,

que aixó de la jefatura

li donará mal-de-caps.

Hi ha pretendents á dotzenas,

hi ha una infinitat de plans;

uns volen un directori,

altres volen triunvirat,

altres junta executiva, altres.. ¡qué se jo! No hi ha carlista d' un rich de viso que no estigui elaborant, a corre-cuyta, un projecte, més ó menos ben tramat, per colocar la batuta que ha deixat en Nocedal.

—¡Bah, bah! No estich per caborias,— exclama don Carlos, —¡cal Los meus súbdits ¡qué 's figuran? ¡No soch jo sol prou capás pera elegir la persona que ha de fer de capitá? ¡Los meus vasalls imposarsem! Si ells volen cols, jo vull naps: ¿sabs lo que tinch en projecte? —No senyor; vosté dirá: desde luego ja suposo que, sent de sa magestat, será una idea soberbia... —¡Oh! ¡pots pensart ho! ¡Hasta allá! Ja estich cansat de la vida que fins avuy hem portat. En Nocedal... (aixó es dirtho aquí en secret) si bé en part dirigia bé la cosa, era massa casulá y excessivament pacífich.. A mi 'm convé un home brau, capás de qualsevol cosa.

—¡Y donchs! Contracti en Saballs... —Ja veurás, no 't precipitis; lo que jo vull es donar l'empleo en certamen públich: en un dia senyalat, jo reuniré a casa mèva tots los pretendents actuals, y 'l que s'ajusti al programa aquell será l'agraciat. Ja tinch las condiciones fetas.

—¿Se poden sapigué?— ¡Y tall! Escolta: es indispensable teni 'l senderi a can Taps; es precis d-el bello sexo, se entusiasta declarat, dant preferencia a las húngaras; es forsós saber posar picas y hasta handerillas a la esquena de 'n Pidal; es condició ineludible se un salvatge consumat, y per fi, ha de renegarse del progrès, y de la pau, y de tot lo gran y noble.

—¿Qué 't sembla?— ¡Piramidall No més opino una cosa... —¿Qué?— Qu' es difícil trobar juntas en una persona tantas bonas qualitats.

—¡Y ara! Jo bé las reuneixo... —¡Oh! Com vosté no n' hi ha cap: de la rassa inverosímil, vosté es l'únich exemplar.

—Vaja, vaja... ¡tú m' adulas! —Li juro qu' es la veritat.

—Pues sent aixís, si no trebo un altre jo... —¿Qué farà? —Jo mateix faré de jefe.

—¿Vosté sol?— ¡Ey, ajudat per mitja dotzena d' húngaras.

—¡Bravo! —Ellas se cuydarán d'organisar la política.

—¿Y vosté?— ¡Jo? Pues es clá: jo m' hauré de cuydar d' ellas... —¿S' aproba?— ¡Queda aprobat!

C. GUMÁ.

Diu un periódich de Manresa que las monjas de alguns convents de aquella ciutat estan brodant uns escapularis com aquells de la guerra civil, ab l'única diferencia que 'ls d' are diuhén: *Detente microbio que el corazón de Jesús está conmigo.*

Crech sincerament que aquests *detentes* han de ser més eficassos que 'ls que empleaban per las balas. Perque no crech que hi haja cap microbi que tinga prou estómach per ficarse dintre de la tripa de un neo.

A la plassa de Vitoria feyan una corrida, y véls' hi aquí que un toro salta al tendido y embesteix al públich produhint una gran confusió y un sens fi de contusos.

Sr. Cánovas ¿no voldria un successor per poder descansar y referse?

Aquí t' el toro de Vitoria: un toro que salta al tendido.

Com vosté.

¿No saben aquell periódich titolat *El Imperio*, que havia de comensar a sortir lo primer d' agost? Donchs ja no surt.

Diu que ab motiu de las circunstancias sanitarias que

atravessa 'l pais, esperarà una ocasió millor per veure la llum pública.

¡Pobre Imperio! Encare 's trobava dintre la closca y ja ha agafat lo cólera.

Qué havia de succehir! La fruyta verda en aquest temps es molt dolenta.

Llegeixo en lo *Brusi*:

«Lo Excm. Sr. Capitá general ha recorregut tots los quartels, visitant detingudament los dormitoris, per veure si estavan en bonas condiciones»

¿Los dormitoris?... Jo 'm creya que en aquest temps de conspiracions los soldats no dormian.

Una gran idea de 'n Cos-Gayon: obrir un fosso alrededor de Madrid.

Aixís se lograrán dos objectes: primer, impedir que entri contrabando a la ciutat. Segon: tenir ja la fossa oberta per quan los madrilenys caygan morts de fam.

A Alcañiz han deixat de publicarse dos periódichs, per haver mort tot lo personal tipográfich.

Per las aficions que demostra ¡hi haurá encare algú que negui que 'l cólera y en Canovas son un parell de sátropas que van pel mateix cami?

Diu la *Fé*, periódich carlí de Madrid: «D. Carlos parlará prompte.»

¿No veuhén? Ja feya temps que havia tret los ullals; pero encare no parlava.

¿Saben quina será la primera paraula que dirá? —Vull húngaras.

Tothom está disgustat de 'n Cánovas.

Pero s' ha de dir la veritat; ho está tothom encare més de 'n Cos Gayon.

Aquest home fatal s' ha empenyat en crucificar al pais y en fer bo al mateix Camacho. Cobra tot lo que aquest cobrava y una miqueta més, ab l'única diferencia de que a 'n Camacho li sortian los comptes y a ne 'n Cos Gayon no li surten.

Lo pais no pot dir faba y 'l déficit es cada dia més gros.

Es aixó tant horrorós que subleva a tot lo mon... Ja fá molt temps D Anton que 'l pais li busca 'l Cos Gayon.

A un infelis que havia robat uns ánechs van durlo detingut al govern civil, y a la nit va suicidarse.

Un polissón castella deya: —Ese pobre si que ha pagado *el pato*.

Lo govern passa grans mals-de caps ab la ditxosa qüestió dels cordons y 'ls lassaretos.

L' estat d' Espanya ja no es siquiera un embolich de cordas.

¡Es un embolich de cordons!

Definitivament lo Sr. Villaverde ha renunciat al viatge a Zaragoza.

Un baturro ha dit ab motiu de aixó: —¡Redios! ¡Un microbio menos!

Al últim s' ha averiguat per qué 'l govern conservador es tant enemich de la inoculació Ferrán.

En efecte, resulta que 'l célebre doctor tortosi fá 'ls seus cultius en caldo.

Y en Canovas s' exaspera y diu:—Caldo... caldo... ¡L caldo 'l vull tot per mi!

Una observació del *Resúmen*:

«Avuy tots los assumptos que cridan l' atenció comensan ab C. «Carlins, Conservadors, Canuo, Cólera, Cánovas, Cordons, Cos-Gayon, Consums, Cassos y Cadórniga.»

Encare n' hi faltan algunas, com per exemple: «Corredissas, Calumnias Conspiracions y Canguelo.»

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*En-can-ta-do-ra.*
2. ANAGRAMA.—*Llus-Ulls.*
3. CONVERSA.—*Pepa.*
4. QUADRAT NUMERICH.—*Evaristo.*
5. GEROGLIFICH.—*Sens ellas los homes no som res.*

Han enviat totas cinch soluciones los ciutadans Noy de la Dida, L. C. y Pujol, J. Staramsa; 4 J. Moret, Setmesó del Tivoli y Taronja de convent; 3 Un Dimoniet y Virgili Sagristá; 2 Pinta Monas y J. M.º Bernis y 1 no més Joseph Abril.

XARADA-CONVERSA.

Tinch un dos aquí a la cara que 'm causa un mal del dimoni y m' ha dat lo matrimoni una total qu' es molt rara.

—¿Y per xo t' apuras? —Ara si, qu' estich fent l' *hu-invers* a una noya del pis ters que 'm creú molt guapo fadri.

—¿Cóm se diu? —No ho sabs? —Ah si ho hem dit tots dos en un vers.

RICARDO RUM RUM.

ANAGRAMA.

—¿Cóm me dich? D. Pere Quer. Mestre de cant a total carrer de 'n Tot, dos, primer davant mateix l' Hospital.

J. ASMARATS.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: una part del dia.—Tercera: parentiu.—Quarta: un peix.—Quinta: animals braus.—Sexta: manifestació de la tisis.—Séptima, consonant.

SALTÁ Y PARÁ.

TRENCA-CAPS

¡O MAL CAP DE CASA!

Formar ab aquestas lletras lo titol de una coneguda pessa castellana.

J. P. DE VIBRERAS.

GEROGLIFICH.

L
I
eee
I
min
ER

AREDMABAL.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Pinta Monas, F. Sans y C., Joseph Abril, Estudiant de l' Hostia, Venturata de Reus, Un Dimoniet, L. C. y Pujol, D. Rosquilda, Nane, Un Guindilla y Un de la Vall d' Aran: *Lo que 'ns envian aquesta setmana no 'ns serveix.*

Ciutadans Asneroff Alkúspa, J. M. Brusi, Orellut del Bruch, Virgili y Sagrista, Taronja de Convent, Setmesó del Tivoli, J. Moret, Assessina Barbas, T. Rompa, E. Burgay, J. Staramsa, Un Robinson, Un Lleganyos, Un de les sebetes, Tassa de microbis y J. Bru: *Insertaré una cosa de lo que 'ns remetén.*

Ciudadá S. R. (Mollerusa): Lo estrany seria que 'l document que 'ns envia tingues gramática y sentit comú. De totas maneras gracias per l' amabilitat de enviarnoslo.—Cristofol Crispin: aquesta setmana las poesias son fluytas de fondo y descuidadas de forma.—J. Planas: «De balcó a balcó» es molt incorrecta; l' altra esta una mica millor; pero sempre resulta poch espontanea.—P. S. Vilavent: no podem publicar llistas de suscripciones particulars, que 'ns portarian moltas exigencias de tothom. Ja veu que l' espay de que dispõem es curt y 'l necessitem.—Y era hó: es precis que las noticias las aboni una firma coneguda qu' en cas necessari 'n respongui.—Ciutadans J. M. (Molins de Rey); U. E. (Espolla); J. R. (Vich) y G. P. (Arenys de Munt): quedém complascuts.

CURACIÓ SEGURA

DEL

CÓLERA

PEL

Dr. TUNISI

Un folleto 32 páginas

Preu 4 rs.

Se ven en la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23

Mentres lo volcán bull i 'l cólera fá desgracias, lo senyor Cánovas mata i temps empescantse versos pera la seva adorada.

Ni 'ls microbis ni 'l goberu
podrán ferme desisti...
si ells son tercos, jo soch guapo...
¡Yay! ¿Quién me tose á mí?